

[Ingrid Jensen.]

danske husholdninger bliver mindre, hvis lovforslaget bliver ophøjet til lov, det er ganske givet. Hvem der så skal købe de æg, der må blive tilovers, kan jeg ikke svare på.

Det er ikke til forbrugersens fordel, at den strammede æghandel nu skal gå over mindst 4 led, men kontrollen med afgiften skulle blive bedre. Der skal opkræves flere penge til en ægproduktion, der skal fortsættes, selv om den ikke kan svare sig. Sådan har det sig altså åbenbart med det.

Noget andet forkert i denne sag, konsekvensen af lovforslaget om æggene, er, at nu bliver det med garanti gamle æg, vi køber hos købmanden, på torvet eller i ismejeriet. 3-4 uger bliver gennemsnitsalderen for æggene nu, hvis man ikke har tid og råd og energi til at køre ud og finde en ægproducent, der sælger ved stalddøren. Man må gøre sig klart, at nogle madvarer, f. eks. oksefilet eller hare, bliver bedre ved at have hængt en 3 ugers tid, men et ægs kvalitet er bedst, når det lige er lagt og endnu ligger lunt i reden. Fra det tidspunkt bliver det stadig dårligere, og 3-4 uger er en meget høj levealder for et æg, så er det bestemt ikke i sin bedste alder mere.

Købmanden eller brugsforeningen må ikke mere købe nylagte og friske æg fra naboen, nej, æggene skal over det autoriserende, stemplende og forsinkende ægsamleri. Vi er ellers mange husmødre, f. eks. her i København, der har æg direkte fra landet; det har vi fundet en forretning der fører, og vi har glædet os over de forholdsvis friske æg, vi har kunnet sætte på bordet, for de smager bedre og er sikkert også sundere og mere vitaminrige end gamle æg. Denne delikatesse, dette lyspunkt, er det altså sket med, hvis den højtærede landbrugsminister får magt, som han har agt.

Dette lovforslag kan vi ikke gå ind for, det må socialistisk folkepartis gruppe sige nej til. Hvis æggene blev ugestemplede hos producenten og med tal, som forbrugeren kunne tyde, var vi nærmere ved målet: friske, velsmagende æg, der hurtigst muligt bringes fra producenten ind til forbrugeren.

Angående fjerkræ, der nu skal samles til slagtning også på autoriserede fjerkræslagterier, er målet i økonomisk henseende det, som vi mener er forkert, det samme som med æggene: fornøden kontrol, så pengene

kan klinge i kassen. Vi får ad denne vej dyrere fjerkræ, men ikke bedre, vel nok mere standardiseret, mere ensartet, men det er smagsmæssigt ingen fordel. Slagteriets dyrlægekontrolmærke — det er denne plombe i den ene vinge — er ingen garanti for noget som helst andet, end at dyret var levende, da det blev slagtet, og at der var ansat en dyrlæge ved slagteriet. Når husmoderen hjemme i sit køkken får hønen skåret op og taget ud, viser indvoldene måske sygdomstegn, som ikke var blevet afsløret ved dyrlægeeftersynet, og så bliver der ingen festmad den søndag, for vi koger ikke suppe på syge dyr. Alt det, jeg havde nær sagt kunne, der i lovforslaget og bemærkningerne dertil skrives om hygiejne og høns og slagterforretninger, er efter min mening ganske illusorisk, al den stund slagterne modtager og afleverer penge, som ofte optælles med en fugtet tommelfinger, som lige har været i berøring med sådan et par uvaskede hønseben eller haft fat i det hakkede kød i det solbeskinnede vindue. Man må håbe for de store nye autoriserede slagterier med den større hygiejne, at de ikke får de samme vanskeligheder, som hospitalerne har haft med stafylokokkerne, for jeg tror, at disse vanskeligheder vil være betydelig værre end de i lovforslaget omtalte salmonellaepidemier, der er musetyfusedemier, der skulle kunne opstå, hvis o. s. v., o. s. v., og som man hidtil vistnok kun har fået spredt fra et fjerkræslagteri.

Lad mig til slut sige, at min gruppe, socialistisk folkeparti, vil gå imod lovforslaget, og jeg kan vist få tid og, jeg håber, den højtærede formands tilladelse til et ganske kort citat fra H. C. Andersens udmærkede digt om konen med æggene. Her kan man, hvis man vil, erstatte ordet konen med navnet på et erhverv, der også udøves på landet.

„Ret som hun tænkte det, gjorde hun så,
plask, æggene dér på jorden lå,
med dem den hele lyksalighed faldt,
og det var i grunden ikke så galt.“

Mose Hansen: Da den gældende æglov blev vedtaget i 1952, betød den et ret væsentligt skridt i retning af en forbedring af kvaliteten af æg til eksport, men man har længe i landøkonomiske foreninger og Landsudvalget for Fjerkræavlen ønsket en